

Og umhleypingsbylurinn áttavillt blæs
 um almannafæri og skjólveggi bæis,
 og reikar með líkfylgdum laufa.

Og nú er sem kveldroðann festi' ekki' á fjöll,
 en forsælu' um hádegi viðri' um þau öll
 að hraðfara dagsetri í dalnum. — — —
 En fyrst eg í kveld, er til gígjunnar geng,
 strýk gómunum kreptu við ósnortinn streng:
 Í nótt skal eg vaka' yfir valnum! —

II.

Í veraldarsöguna var hér skarð.
 Þau vetur og sumar um auðan garð
 hér gengu frá upprofi alda.
 Allt vesturland heiðavídd húsnæðislaus,
 stór hafvilludraumur. — Hér gréri og fraus,
 en engum til vegs eða valda.

Svo hófst hún þó loksins, þess arðsemis öld.
 Í áföngum talin og miðuð við tjöld
 varð laufmörk og ládeyðu-slétta.
 Og svo spratt um kafgrass og kjarrskóga geim
 upp kotbær, og þangað lá mannaslóð heim,
 því albyggðar upphaf var þetta.

Og Evrópa hrífsaði happa-fund.
 Frá Hafsbótnum suður um Stólpasund
 hver þjóð slóst í landskosta leitir.
 Og norræna og suðræna, sundurleit mjög,
 í samvinnu gengu um bænda-lög
 um frónskar og framandi sveitir,

Svo knýttist um þjóðernin bróðernis band,
 unz byggðin varð allsherjar fósturland,